č. Nc III 84/31 cieľom dokázania toho, že najvyšší súd vyslovil, že advokát môže si preddavok na útraty zadržať do tej doby, dokiaľ otázka útratová nie je vyriešená, čo sa deje sporom alebo v pokračovaní podľa § 18 zák. čl. LIV:1912.

Týmto však odsúdený neodvolal sa na nové dôkazy v smysle § 99 adv. zák., lebo ani nedokončený civilný spor ani jedno rozhodnutie najvyššieho súdu neľze považovať za nové dôkazy, ktorými by bolo možno vyvrátiť skutkové zistenia, na ktorých je založený pravoplatný odsudzujúci rozsudok. Ostatné vývody odsúdeného však obsahujú len polemizovanie s právnym stanoviskom, ktoré zaujal súd v základnom spore. Preto nemýlil sa súd prvej stolice, keď zamietnul návrh na obnovu veci. Bolo tedy potvrdiť napadnuté usnesenie.

Čís. 164 dis.

Aj verejný notár, jestli podáva odvolanie proti rozhodnutiu disciplinárneho súdu pre veci advokátov, musí byť zastúpený advokátom.

(Rozh. z 19. decembra 1932, Ds III 73/32.)

Dr. M. T., bývalý advokát, teraz verejný notár, podal disciplinárne oznámenie proti advokátovi Dr. M. W. preto, že obvinený advokát podal proti nemu u okresného súdu v G. bez akéhokoľvek predbežného upozornenia žalobu o zaplatenie 478 Kč, v čom vidí nekolegiálnosť. Disciplinárny súd prvej stolice pominul nariadiť disciplinárne pokračovanie proti Dr. M. W-ovi. Proti tomuto usneseniu sa odvolal oznamovateľ Dr. M. T.

Najvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov odmietol odvolanie.

Dôvody:

Podľa odst. 4 § 101 adv. por. môže súkromná strana uplatňovať odvolanie len prostredníctvom advokáta, ktorého je povinná opatriť zvláštnym plnomocenstvom k tomuto cieľu a ohlásiť disciplinárnemu súdu. Poneváč sťažovateľ takto neučinil a odvolanie podal sám bez prostredníctva advokáta a okolnosť, že sťažovateľ je verejným notárom, tento striktný zákonný požiadavok nenahradzuje, bolo odvolanie ako podľa zákona neprípustné odmietnuté.

Čís. 165 dis.

Aj kandidát advokácie, jestli podáva ako súkromná strana odvolanie proti rozhodnutiu disciplinárneho súdu prvej stolice, musí byť zastúpený advokátom.

(Rozh. z 19. decembra 1932, Ds III 82/32.)